

UNIwersytet Łódzki
Wydział Matematyki i Informatyki
Instytut Informatyki

Andrzej Krupa

nr indeksu: 338689

**Język wysokiego poziomu do tworzenia procesów
ETL w Hurtowniach danych.**

High-level language to create ETL process in data warehouse.

Praca magisterska
przygotowana w Zakładzie Katedry Informatyki Stosowanej
promotor: dr Jan Pustelnik

Łódź 2014

Spis treści

Wstęp	5
1 Hurtownie danych	7
1.1 Powody budowania hurtowni danych.	8
1.1.1 OLAP a OLTP	9
1.1.2 Wspomaganie decyzji	10
1.2 Architektura hurtowni danych	10
1.3 Projektowanie hurtowni danych.	12
1.4 Wielowymiarowy model danych	13
1.4.1 Schemat gwiazdy	14
1.4.2 Schemat płatka śniegu	16
2 Procesy zasilania hurtowni danych	19
2.1 Ogólna koncepcja zasilania hurtowni	19
2.1.1 Ekstrakcja	19
2.1.2 Transformacja	20
2.1.3 Ładowanie	21
2.2 Analiza przykładowego procesu zasilania	23
2.2.1 Warstwa interfejsowa	24
2.2.2 Warstwa pośrednia	27
2.2.3 Warstwa docelowa	30
3 Teoria tworzenia języków wysokiego poziomu.	33
3.1 Gramatyka	33
3.1.1 Języki formalne	33
3.1.2 Gramatyka formalna	35

3.1.3	Klasyfikacja języków	36
3.1.4	Wyrażenia regularne	37
3.2	Język wysokiego poziomu	38
3.2.1	Analiza leksykalna	40
3.2.2	Analiza składniowa	41
3.2.3	Analiza semantyczna	42
4	Program	43
4.1	Opis implementacji programu	43
4.2	Przykładowe działania programu.	48
4.2.1	Abstrakcyjny przykład schematu gwiazdy	48
4.2.2	Realizacja przykładu opisanego w rozdziale 2	50
	Podsumowanie	55
	Spis rysunków	57
	Spis listingów	57
	Literatura	61

Wstęp

Ojcem koncepcji hurtowni danych jest Bill Inmon. Napisał on ponad 40 książek związanych z tematyką hurtowni danych. Koncepcja ta tłumaczy, w jaki sposób wspomagać osoby zarządzające firmą lub korporacją w podejmowaniu działań strategicznych. Hurtownie danych odniosły sukces związany w rozwiązywaniu problemów biznesowych w zarządzaniu relacjami z klientem, w skrócie CRM (*ang. Customer Relationship Management*). Projektowanie jak i tworzenie hurtowni danych jest procesem bardzo złożonym i kosztownym, który trwa od pół roku do dwóch lat. Firmy podejmujące się inwestowania w rynek hurtowni danych są świadome, że głównym zadaniem zakupionego produktu nie jest generowanie zysków tylko dostarczanie wiarygodnych i rzetelnych informacji, na podstawie których możliwe jest podjęcie decyzji strategicznych. Jeżeli projekt hurtowni danych przechowuje niepoprawne dane, bądź nie jest odpowiednio przygotowany pod danego klienta, staje się dużą stratą dla firmy.[1]

Głównym celem tej pracy dyplomowej jest stworzenie języka wysokiego poziomu, który pomoże programistom w tworzeniu procesów zasilających hurtownie danych. Jednym z najważniejszych założeń owego języka, jest generowanie:

- szablonu pobierającego dane (źródło),
- szablonu pgloader lub gotowego polecenia insert,
- kodu umożliwiającego utworzenie tabeli,
- kodu języka SQL zasilającego tabelę.

Pierwszy rozdział pracy opisuje hurtownie danych jej architekturę oraz przykłady wykorzystania hurtowni danych. Rozdział drugi opisuje, czym są procesy zasilania

hurtowni danych oraz omawia przykładowe procesy zasilania, które zostały realizowane w ramach niniejszej pracy. Trzeci rozdział został w całości poświęcony teorii związanej z tworzeniem języków interpretowanych. Rozdział czwarty, to opis programu poparty przykładem. Wszystkie przykłady zamieszczone w niniejszej pracy zostały przetestowane w składni języka SQL akceptowanego przez PostgreSQL 8.4.14 na systemie Ubuntu 10.04 LTS. Baza danych PostgreSQL została wybrana z następujących powodów:

- bezpłatne, dobre oprogramowanie do zastosowań komercyjnych,
- wykorzystywane obecnie w firmie, w której zdobywam doświadczenie zawodowe pracując przy tworzeniu warstwy pośredniej hurtowni bazy danych.

Analizator składniowy i leksykalny został utworzony przy użyciu otwartego oprogramowania LEX i YACC, które w znaczący sposób ułatwiły pracę w pierwszych dwóch etapach tworzenia języków interpretowanych i kompilatorów. Dobre zrozumienie specyfiki działania programów Lex i Yacc, wymaga dużego zaangażowania ze strony programisty i sporego nakładu pracy. Aby nie odbiegać od głównego celu pracy opis działania, jak również składni języka zostanie pominięty.

Rozdział 1

Hurtownie danych

Definicję Hurtowni Danych (*ang. Data Warehouse*) przypisuje się Bill’owi Inmon’owi, który jako pierwszy opisał ją w 1992 roku. Zgodnie z tą definicją hurtownią danych jest baza danych mającą następujące cztery cechy. [1]

- Zorientowaną na temat (*ang. Subject-oriented*) — dane są gromadzone w ściśle określony sposób, by możliwe było stworzenie czytelnego zestawienia danych. W hurtowni danych nie są przechowywane działania, czy operacje biznesowe. Hurtownia ograniczona się firmie do jednego działu lub wybranego obszaru (np. biznesowego). Taka hurtownia jest określana jako lokalna hurtownia danych lub tematyczna hurtownia danych (*ang. data mart*) stanowiąca podzbiór hurtowni danych.
- Nie ulotność (*ang. Non-volatile*) — dane przechowywane w hurtowni danych nie są nigdy usuwane, ani modyfikowane. Dane przeznaczone są wyłącznie do odczytu w celu utworzenia raportu na podstawie zadanego zapytania SQL.
- integracja (*ang. Intergrated*) — w hurtowni danych znajdują się informacje, przechowywanych przy wykorzystaniu dowolnych technologii. W związku z faktem, że dane pochodzą z całej firmy, musi wystąpić ujednolicenie typów danych.
- Zmienność w czasie (*ang. Time-Variant*) — musi zostać określone, co jaki okres czasu zostanie zapamiętany stan obecny w danej firmie.

1.1 Powody budowania hurtowni danych.

Uzasadnieniem budowania hurtowni danych może być:

- **Przeprowadzenie analizy danych bez ingerencji w operacyjną pracę systemów transakcyjnych.** – analiza danych ze względu na bardzo dużą liczbę danych wymaga złożonych i czasochłonnych obliczeń. Dopuszczalne są zapytania kilku sekundowe, kilku minutowe. Mogą wystąpić nawet zapytania kilku dniowe. Zapytania te nie mogą wpłynąć na pracę systemu operacyjnego, w którym zapytanie nie może trwać dłużej, niż kilka sekund. (np. użytkownik płacący kartą nie wie, czy odpowiedź o akceptacji przyjdzie za jedną sekundę, czy za 2 minuty. Jest to sytuacja nie dopuszczalna.)
- **Całościowy wgląd w dane firmy** – firmy bardzo często przechowują dane w różnych aplikacjach oraz na różnych środowiskach sprzętowych. Firma posiada głębszą wiedzę na temat zdarzeń, które miały miejsce w jej firmie, jeżeli ma możliwość zintegrowania danych. Np. Pan K. ma sklep i warsztat samochodowy. Chciałby wiedzieć ile zostało sprzedanych części samochodowych i kto naprawiał samochód w jego warsztacie.
- **Dostęp do danych historycznych** – dzięki danym historycznym możliwe jest wykonywanie analiz, z których można wyciągnąć wnioski, przekładające się na realne korzyści dla firmy.
- **Ujednolicenie posiadanych informacji** – eliminuje tzw. problem wielu wersji prawdy firmy. Przedstawiony raport opiera się na podstawie danych. Jeżeli dane pochodzą z różnych źródeł to są to wnioski osoby sporządzającej raport. Firma w jednym obszarze może prosperować bardzo dobrze, ale inny obszar może generować straty, które mogą w późniejszym czasie stać się nawet przyczyną upadku firmy.
- **Przetwarzanie analityczne danych** (*ang. On-Line Analytical Processing, OLAP*) – z danych zgromadzonych w hurtowni danych są tworzone zestawienia statystyczne, wykresy i raporty w różnych okresach czasowych.

- **Wspomaganie decyzji** (*ang. Decision Support, DS*) - wykonywanie analizy symulującej scenariusz biznesowy.

1.1.1 OLAP a OLTP

Przetwarzanie analityczne danych (*ang. On-Line Analytical Processing, OLAP*) i przetwarzanie transakcyjne (*ang. On-Line Transactional Processing, OLTP*) są to systemy optymalizowane pod kątem przetwarzania danych. [4] [1]

System OLTP jest przeznaczony dla pracowników, komunikujących się z systemem bazodanowym w celu uzyskania określonych informacji np. sprawdzenie dostępnych miejsc na danym koncercie.

Podstawowymi cechami systemów OLTP są:

1. krótki czas realizacji bardzo dużej ilości zapytań, wykonywanych przez wielu użytkowników,
2. optymalizacja systemu bazodanowego pod kątem odczytu danych,
3. częste usuwanie lub modyfikacja pojedynczych rekordów w bazie danych,
4. aktualność danych przechowywanych w bazie.

System OLAP jest przeznaczony dla pracowników przygotowujących zestawienie danych, raportów dla kadry zarządzającej, jak również dla analityków, którzy na podstawie zadanych do hurtowni danych zapytań, mogą odkryć zależności występujące w firmie, a następnie wyciągnąć odpowiednie wnioski, które w ich opinii mogą dać firmie realny zysk.

Podstawowymi cechami systemów OLAP są:

1. wykonywanie małej ilości zapytań przez niewielką liczbę użytkowników na dużym obszarze danych,
2. cykliczne zasilane w ustalonych przedziałach czasowych,
3. brak konieczności aktualizacji danych w bazie w czasie rzeczywistym.

1.1.2 Wspomaganie decyzji

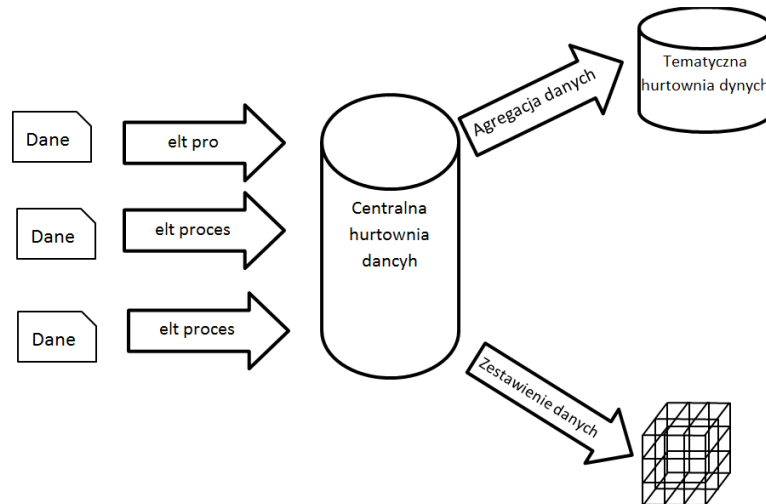
Systemy wspomagania decyzji (*ang. decision support systems*) tworzone są w celu minimalizacji kosztów prowadzonej działalności, lepszego przewidywania ryzyka podejmowanych działań, podniesienia jakości w dziale obsługi klienta. System OLAP jest jednym z takich narzędzi, które wspierają podejmowanie decyzji. Przykładowymi pytaniami, na które system powinien odpowiedzieć są[1] :

1. Jaki był dochód w rozbiciu na poszczególnych klientów?
2. Jaki był procentowy wzrost lub spadek dochodu w porównaniu z zeszłym miesiącem?
3. Jakie są cechy najlepszych/najgorszych klientów (cechy klientów muszą być ściśle określone)?
4. Listę klientów, dla których współczynnik odejścia jest wysoki, a przynoszą oni zysk firmie.

Hurtownie danych odniosły sukces związany z zarządzaniem relacjami z klientem (*ang. Customer Relationship Management, CRM*), gdzie celem jest zatrzymanie najlepszych klientów oraz pozyskiwanie nowych, a także sprzedawanie im jak największej liczby produktów.

1.2 Architektura hurtowni danych

W niniejszym podrozdziale zostanie przedstawiona podstawowa architektura hurtowni danych oraz proces związany z tworzeniem hurtowni, który jest bardzo drogi, czasochłonny, a żeby osiągnął sukces musi on być także ukierunkowany na klienta, czyli dostosowany do jego wymagań, które opierają się głównie na intuicji. Na rysunku 1.1 przedstawione zostały główne elementy hurtowni danych oraz kierunek przepływu danych. Strzałki pokazują kierunek przepływu danych.[1] [6]

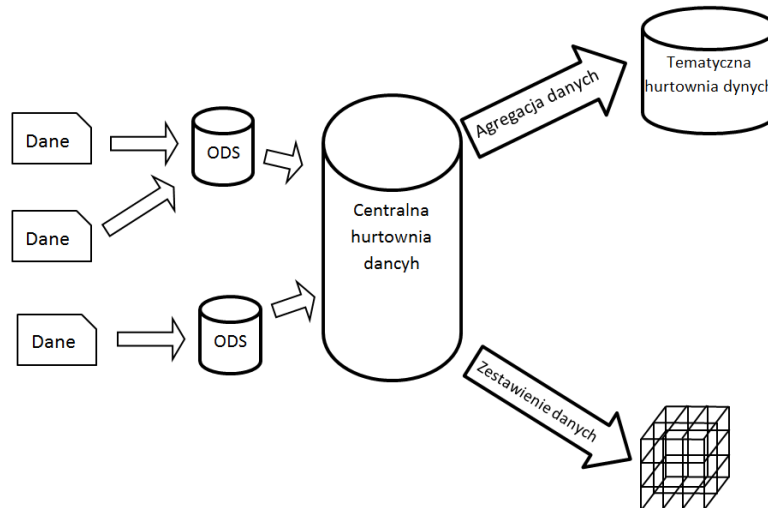
Rysunek 1.1: Architektura hurtowni danych.

Strukturę przepływu danych możemy podzielić na:

- **Źródło danych** (*ang. source*) — są to dane, które będą pobierane do hurtowni danych.
- **Proces ETL** (*ang. extract, transfer, load*) — procesem ETL nazywamy czynności wykonywane w celu pobrania danych źródłowych, przekształcenie danych na odpowiedni format, a następnie umieszczenie ich w centralnej hurtowni danych. Proces ETL zostanie dokładnie omówiony w rozdziale drugim.
- **Centralna hurtownia danych** (*ang. center data warehouse*) — jest to miejsce docelowe przetworzonych danych ze źródeł,
- **hurtownie tematyczne** (*ang. data marts*) — zawierają wybrane dane z centralnej hurtowni danych w sposób zagregowany, umożliwiające szybkie operowanie sporządzanie raportów,
- **zestawienie danych** — docelowym produktem hurtowni danych jest tworzenie odpowiednich zestawień danych. Na rysunku 1.1, został przedstawiona jako kostka.

Tworzenie hurtowni danych jest stosunkowo młodą dziedziną, która się dynamicznie rozwija. Dzięki zastosowaniom CRM hurtownie danych odniosły znaczący sukces,

co spowodowało większe zapotrzebowanie na przechowywanie i analizowanie danych historycznych. Przedstawiona architektura danych na rysunku 1.1, nie spełnia swojej roli jako hurtowni danych, w których przyrost danych jest bardzo duży. Poniżej została przedstawiona inna architektura danych.

Rysunek 1.2: Architektura hurtowni danych z magazynem danych ODS.

Do architektury z rysunku 1.1 został dodany magazyn danych operacyjnych (*ang. operational data store, ODS*), który pełni rolę magazynu danych. Ładowane są do niego dane pobrane ze źródeł i przetworzone w celu uzyskania zgodności typów danych. Kolejnym etapem jest załadowanie danych w sposób zagregowany do centralnej hurtowni danych.

1.3 Projektowanie hurtowni danych.

Projektowanie hurtowni danych tak jak relacyjnych baz danych polega na utworzeniu następujących modeli[1]:

- **Model pojęciowy** — przy użyciu języka biznesowego w danej firmie opisuje się cele biznesowe, które będzie można określić przez zgromadzenie ściśle określonych danych. Na modelu pojęciowym powinny być zaznaczone nazwy kolumn, które mają być przechowywane w tabeli znajdującej się w hurtowni danych

- **Model logiczny** — jest to opis elementów logicznych hurtowni danych, wykonany np. w języku UML.
- **Model fizyczny** — jest to opis indeksowania, partycjonowania, opis sprzętu komputerowego, sieci rozmieszczenia poszczególnych zasobów fizycznych.

Najpopularniejszymi metodami przyjętymi podczas tworzenia hurtowni danych są:

- **Projektowanie wstępujące** (od szczegółu do ogółu) — polega na tworzeniu wszystkich etapów hurtowni danych jednocześnie, a następnie na integracji poszczególnych etapów ze sobą.
- **Projektowanie zstępujące** — dopóki jeden etap tworzenia hurtowni danych się nie skończy, następny nie może się rozpocząć. Jeżeli pojawią się błędy to wraca się do poprzedniego etapu i zaczyna się prace na kolejnym etapie od nowa.

1.4 Wielowymiarowy model danych

Wielowymiarowym modelem danych (*ang. Multidimensional Data Model*) nazywamy dane zorganizowane w:

- **Fakt** (*ang. facts*) — są to dane opisujące jakieś zdarzenie. Tabelę przechowującą te dane nazywamy *tablicą faktów*. Fakt opisywany jest przez wymiary i miary.
- **Wymiar** (*ang. dimension*) — jest jakąś cechą opisującą dany fakt. Cechy te znajdują się w tablicy wymiarów i są opisywane przez atrybuty.
- **Atrybut** (*ang. attribute*) — przechowuje dodatkowe informacje na temat wymiaru.
- **Miara** (*ang. measures*) — jest wartością mierzalną, przypisaną do pojedynczego rekordu w tablicy faktów.

Model ten jest zintegrowaną częścią systemu OLAP. Podstawowym atutem wielowymiarowego modelu danych jest proste zrozumienie hurtowni danych i poruszania się po niej w sposób efektywny, szybsze wykonywanie zapytań zadawanych do hurtowni danych. Jak również możliwość analizy danych w różnych wymiarach, które jest bardzo istotne ze względów biznesowych:

- Oglądanie informacji rozłożonych w czasie,
- Wyświetlanie informacji w sposób graficzny,
- Możliwość zmiany przekroju danych w dowolny sposób,
- Analizę danych pod kątem informacji istotnych dla danej firmy.

Podstawowymi schematami wielowymiarowego modelu danych są:

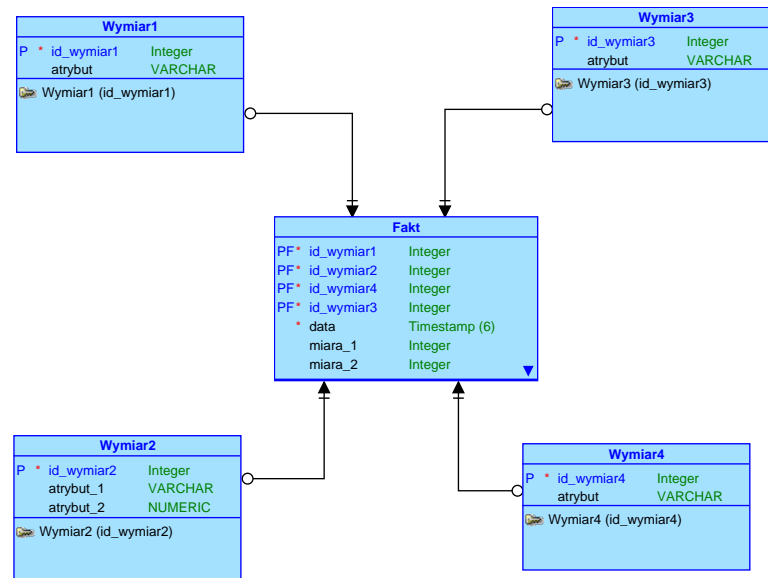
- schemat gwiazdy (*ang. Star schema*)
- schemat płatka śniegu (*ang. Snowflake schema*)

1.4.1 Schemat gwiazdy

Schemat gwiazdy jest podstawowym schematem wielowymiarowego modelu danych, w którym znajduje się jedna tabela faktów połączona z wieloma tabelami wymiarów. Tabela faktów w powyższym schemacie jest w trzeciej postaci normalnej, a tabela wymiarów jest w drugiej postaci normalnej. Dzięki takiej strukturze możliwe jest szybsze przeglądanie danych poprzez [1] [6]:

- poszczególne wymiary,
- sumowanie danych,
- agregację danych,
- filtrowanie danych

Na rysunku 1.3 został przedstawiona przykładowa architektura schematu gwiazdy.

Rysunek 1.3: Przykładowy schemat gwiazdy w postaci abstrakcyjnej.

Poniżej znajduje się listing zapytań do bazy danych w języku postgresql, który realizuje model logiczny gwiazdy zawarty na rysunku 1.3

Listing 1.1: Listing kodu tworzący schemat gwiazdy.

```

1  DROP TABLE IF EXISTS fakt ;
2  DROP TABLE IF EXISTS wymiar1 ;
3  DROP TABLE IF EXISTS wymiar2 ;
4  DROP TABLE IF EXISTS wymiar3 ;
5  DROP TABLE IF EXISTS wymiar4 ;
6  CREATE TABLE wymiar1
7  (
8      id_wymiar1 integer PRIMARY KEY
9      , atrybut varchar
10 ) ;
11
12 CREATE TABLE wymiar2
13 (
14     id_wymiar2 integer PRIMARY KEY
15     , atrybut_1 varchar
16     , atrybut_2 numeric
17 ) ;
18
19 CREATE TABLE wymiar3

```

```

20 | (
21 |     id_wymiar3 integer PRIMARY KEY
22 | , atrybut varchar
23 | );
24 |
25 | CREATE TABLE wymiar4
26 | (
27 |     id_wymiar4 integer PRIMARY KEY
28 | , atrybut varchar
29 | );
30 |
31 | CREATE TABLE fakt
32 | (
33 |     id_wymiar1 integer references wymiar1(id_wymiar1)
34 | , id_wymiar2 integer references wymiar2(id_wymiar2)
35 | , id_wymiar3 integer references wymiar3(id_wymiar3)
36 | , id_wymiar4 integer references wymiar4(id_wymiar4)
37 | , data        timestamp not null
38 | , miara_1     integer not null
39 | , miara_2     integer not null
40 | );

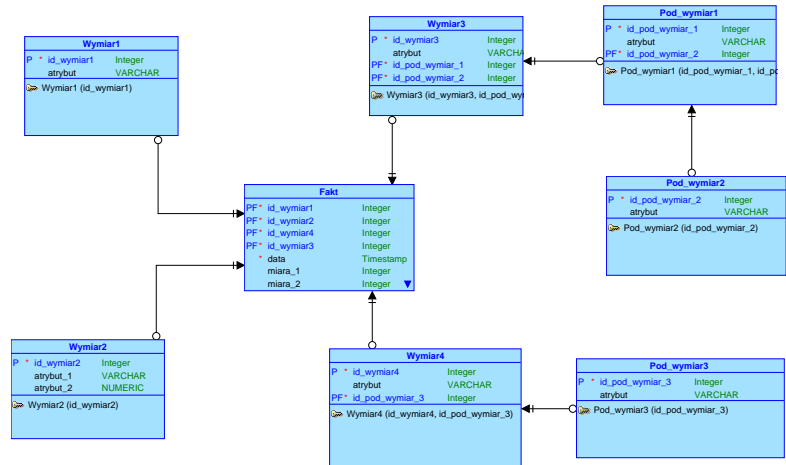
```

1.4.2 Schemat płątka śniegu

Architektura schematu gwiazdy jest uproszczoną formą architektury płątka śniegu. Podstawową różnicą pomiędzy tymi schematami jest tabela wymiarów, która jest znormalizowana.

Schemat płątka śniegu jest stosowany wtedy, gdy tabela wymiarów osiąga duży rozmiar. Normalizuje się tabele wymiarów, aby zmniejszyć jej liczebność, dzięki czemu czas zapytań, powinien się znacząco skrócić. Wadą tego podejścia jest, że im bardziej znormalizowana jest tabela wymiarów, tym bardziej skomplikowane łączenia SQL muszą zostać użyte, aby pobrać odpowiednie dane z hurtowni danych. [1] [7]

Przykładowa architektura płątka śniegu został przedstawiona na rysunku 1.4 .

Rysunek 1.4: Przykładowy schemat płątka śniegu w postaci abstrakcyjnej.

Rozdział 2

Procesy zasilania hurtowni danych

2.1 Ogólna koncepcja zasilania hurtowni

Hurtownia danych jako system magazynujący dane i wspierający raportowanie stawia sobie jako jeden z głównych celów gromadzenie danych i takie ich przekształcanie, aby przyszłe raportowanie było jak najłatwiejsze w kontekście pytań biznesowych, jakie stawiają użytkownicy końcowi. Ogół procesów zasilania jest najczęściej określany skrótem ETL, pochodzącym od angielskich słów Extract, Transform, Load (ekstrakcja, transformacja, ładowanie), które oddają charakter procesów, oraz podsumowują cele, jakie są stawiane przed procesami zasilania hurtowni danych.

2.1.1 Ekstrakcja

Dane, które ostatecznie trafiają do hurtowni, pochodzą z różnych źródeł w firmie lub poza nią i różnią się sposobem dostępu. Źródłami mogą być systemy transakcyjne (transakcje bankowe, system płatności online, systemy obsługi klienta, zapisy partii szachowych online itp.), logi systemów (logi stron internetowych, systemów e-commerce, pliki z wykazem połączeń telefonicznych), publicznie dostępne pliki (dane giełdowe, wskaźniki i dane makroekonomiczne GUS czy nawet ręcznie generowane przez użytkowników biznesowych (arkusze kalkulacyjne, plany i cele sprzedaży). Różnorodność źródeł stawia po stronie hurtowni danych konieczność ekstrakcji danych z formatu,

w którym są dostępne, niezależnie od źródła i formatu (pliki tekstowe, bazy danych, arkusze kalkulacyjne, dane nieustrukturyzowane, obrazy itp.). Czasami trudność przedstawia samo znalezienie właściwego źródła danych, bądź znalezienie kilku źródeł, które razem zawierają potrzebne informacje, czasami najtrudniejsze jest wykonanie ekstrakcji (zwłaszcza, jeśli mamy do czynienia z wiekowymi systemami pisanymi kilkadziesiąt lat temu w języku COBOL na komputerach klasy mainframe — wbrew pozorom tego typu systemy są jeszcze w użyciu). Mogą również pojawić się problemy wydajnościowe związane z transportem danych (np. danych jest na tyle dużo, że wąskim gardłem staje się przepustowość sieci i należy uciec się do kompresji danych jako do rozwiązania problemu). Jednym z problemów do rozwiązania przy ekstrakcji danych jest minimalizacja wpływu procesów ekstrakcji na funkcjonowanie źródła danych — zazwyczaj systemy transakcyjne nie potrafią sobie poradzić z pobieraniem dużej ilości danych, gdyż same z siebie są zoptymalizowane do szybkich przetwarzania niewielkich ilości danych. Może okazać się, że próby ekstrakcji danych bezpośrednio z systemu źródłowego są tak wielkim obciążeniem wydajnościowym, że doprowadzają do nieakceptowalnych czasów działania systemu transakcyjnego. Do typowych rozwiązań należy harmonogramowanie procesów ETL w taki sposób, by ekstrakcja odbywała się np. w nocy, kiedy użytkowników systemu transakcyjnego jest mniej lub nie ma ich wcale, oraz korzystanie z kopii systemu źródłowego dla celów ekstrakcji (np. druga baza danych połączona z pierwszą w system „hot standby” lub po prostu zwykła kopia odtwarzania z codziennych backupów systemu transakcyjnego).

2.1.2 Transformacja

Po pobraniu danych, dane muszą zostać przekształcone do wspólnej postaci. Wynika to z faktu, że różne źródła, nawet podobne do siebie, przechowują dane w różnej postaci i zakładają różne zależności pomiędzy poszczególnymi elementami. Na przykład, bank powstały w wyniku fuzji kilku innych banków może korzystać z kilku systemów obsługi klienta. W jednym systemie kluczowi klienci biznesowi mogą mieć przypisanego jednego opiekuna i taka bieżąca informacja jest dostępna w systemie źródłowym, modelowana jako relacja jeden do wielu (jeden opiekun dla wielu klientów), natomiast w drugim systemie może to być relacja wiele do wielu z archiwizacją historii przypisań

opiekunów do klientów. Dane w systemach transakcyjnych bardzo często są zgodne z trzecią postacią normalną, natomiast hurtownia danych często przechowuje i prezentuje dane w postaci zdenormalizowanej, zwłaszcza jeśli do modelowania hurtowni został wybrany schemat gwiazdy. Kontynuując przykład opiekuna klienta, model hurtowni danych może przewidywać opiekuna jako zwykły atrybut klienta, ignorując fakt, że w rzeczywistości relacja jest postaci jeden do wielu bądź wiele do wielu i tak jest zamodelowana w systemach źródłowych. Tego typu transformacje oraz zamiany kluczy z systemów źródłowych na własne klucze używane przez hurtownię (zazwyczaj zwane w środowisku hurtowni danych kluczami sztucznymi) są podstawowymi zadaniami procesów zasilania hurtowni. Do innych typowych przekształceń należy tworzenie wspólnych typów danych (np. ten sam atrybut może być opisywany w różnych systemach przez ciągi znaków różnej długości), ujednolicanie zawartości atrybutów (np. typ klienta może przybierać wartości „biznesowy”, „business”, 3, „firma” itp. w różnych systemach, w hurtowni chcemy przechowywać jedną wartość, wspólną dla wszystkich rekordów jednego typu), łączenie bądź rozdzielanie atrybutów (np. „małżeństwo z dziećmi” chcemy rozdzielić na dwa atrybuty, jeden opisujący „małżeństwo”, drugi niosący informację, czy „ma dzieci”), łączenie atrybutów (np. rodzaj „firma”, rozmiar „poniżej 200 pracowników” chcemy oznaczyć jako „SME”). Możliwe są również przekształcenia specyficzne dla danej dziedziny, np. wyliczanie stopy zwrotu czy procentowej zmiany cen z danych giełdowych.

2.1.3 Ładowanie

Przekształcone dane muszą trafić do docelowego modelu danych. Większość pracy została już wykonana na etapie ekstrakcji i transformacji, jednak pozostaje zadbać o spójność danych (czy podczas ładowania hurtownia pozwoli na dostęp do transakcji dla nowych klientów, których jeszcze nie zdążyliśmy załadować?). Często tego typu kwestie są rozwiązywane w zupełnie inny sposób niż w systemach transakcyjnych, w których spójność danych jest zapewniana mechanizmami bazodanowymi typu transakcje czy więzy integralności. Przenoszenie takich rozwiązań do hurtowni danych stwarza potencjał dla problemów wydajnościowych zależnych bądź nie od implementacji konkretnego systemu zarządzania bazami danych – np. więzy integralności spowalniają

ładowanie, gdyż są sprawdzane wiersz po wierszu, a transakcje czasami wręcz nie są możliwe do użycia z uwagi na ograniczenia techniczne przy dużej ilości danych przetwarzanych w hurtowniach. Przykładowo, w systemie zarządzania bazą danych Oracle, transakcje standardowo generują UNDO i REDO, więc zawarcie całości ładowania w jednej transakcji, nawet gdyby było technicznie możliwe (bazę można skonfigurować, aby udostępniała wystarczająco dużo miejsca na UNDO i REDO), stwarzałoby olbrzymie problemy wydajnościowe z uwagi na kilkukrotne zwiększenie ilości operacji wejścia/wyjścia (należy pamiętać, że UNDO też jest chronione przez REDO, więc ilość operacji dyskowych może wzrosnąć nawet czterokrotnie). Typową „sztuczką” praktyczną bywa np. wyłączenie generowania REDO na poziomie bazy danych. Jeśli chodzi o UNDO, to typowym rozwiązaniem jest podzielenie transakcji na mniejsze części, co redukuje ilość UNDO, które musi być przechowywane (każde zatwierdzenie transakcji pozwala na pozbycie się UNDO, które zostało wygenerowane przez daną transakcję), ale to już oznacza, że zapewnienie spójności musi leżeć po stronie procesów zasilania. Na szczęście zasilanie hurtowni danych jest procesem wsadowym, który w razie czego może zostać powtórzony, więc większość tradycyjnych mechanizmów bazodanowych zapewniających ochronę transakcji nie jest potrzebna. Zapewnienie spójności danych jest realizowane w samych procesach ładowania, chociażby przy ustalaniu kolejności zasileń. Przykładowo, ładując hurtownię zbudowaną w oparciu o schemat gwiazdy, tradycyjnie ładuje się najpierw wymiary, a potem fakty. Pomimo że nie zapewnia to spójności w najściślejszym znaczeniu tego pojęcia (mogą pojawiać się wiersze w tabelach wymiarów, które nie mają swoich odpowiedników w tabelach faktowych), to w praktyce jest to spójność, jakiej oczekują użytkownicy i personel utrzymujący hurtownie danych. Wynika to z faktu, że w modelu gwiazdy wymiary są używane do interpretacji danych faktowych, a więc ich znaczenie jest drugorzędne. Najbardziej istotne jest, aby wszystkie dane faktowe dostępne dla użytkownika były opisane przez wymiary, więc ładowanie wymiarów w pierwszej kolejności zapewnia ten stan rzeczy.

2.2 Analiza przykładowego procesu zasilania

Dla zilustrowania koncepcji języka do budowy hurtowni danych oraz jego praktycznego zastosowania, zostanie zbudowana przykładowa, uproszczona hurtownia danych wraz z procesami zasilania. Tematyką hurtowni będą dane giełdowe, a konkretnie notowania ciągłe z warszawskiej Giełdy Papierów Wartościowych (GPW). Wybór ten jest umotywowany powszechną dostępnością danych — każdy może sobie w dowolnej chwili pobrać publicznie dostępne dane z wielu różnych stron internetowych. Nie bez znaczenia jest również prostota danych, które są intuicyjnie zrozumiałe dla większości osób i nie będą wymagały wyjaśniania.

Do zbudowania hurtowni danych zostanie użyty schemat gwiazdy, w którym występować będzie jedna tabela faktów, zaprezentowana na listingu 2.1, wraz z towarzyszącym jej wymiarem pokazanym na listingu 2.2.

Listing 2.1: Kod tworzący tabelę faktów.

```
1  drop table if exists public.gpw;
2  create table public.gpw
3  (
4      npw_id integer
5      , data_notowania date
6      , otwarcie decimal(20, 2)
7      , max decimal(20, 2)
8      , min decimal(20, 2)
9      , zamkniecie decimal(20, 2)
10     , wartosc decimal(20,3)
11 );
```

Listing 2.2: Kod tworzący tabelę wymiaru.

```
1  drop table if exists npw;
2  drop sequence if exists npw_kmap_seq;
3  create sequence npw_kmap_seq
4      increment by 1
5      no minvalue
6      no maxvalue
7      start with 1
8      cache 1
9      cycle;
10
11 create table npw
```

```
12 | (  
13 |     npw_id integer default nextval('npw_kmap_seq')  
14 | , nazwa varchar(50)  
15 | );
```

Docelowe rozwiązanie będzie składało się z trzech warstw:

- warstwy interfejsowej,
- warstwy pośredniej,
- warstwy docelowej,

które zostaną omówione w kolejnych podrozdziałach.

2.2.1 Warstwa interfejsowa

Warstwa interfejsowa będzie służyła do komunikacji ze światem zewnętrznym celem pobrania danych do hurtowni. Przed procesami zasilania będą postawione następujące zadania szczegółowe:

1. Wykrywanie nowych danych w systemie źródłowym
2. Pobieranie danych z systemu źródłowego
3. Ładowanie plików do bazy danych

Dane o cenach akcji GPW są publicznie dostępne w internecie i są już wyekstrahowane w postaci gotowych do ściągnięcia plików tekstowych. Zatem nie jest konieczne, aby procesy zasilania wykonywały ekstrakcję ze źródła (jakiegoś systemu operacyjnego). Zamiast tego, przydatne będzie wykrywanie, czy od ostatniego wykonania procesów zasilania pojawiły się nowe pliki z danymi i pobranie wyłącznie nowych danych.

Cel ten zostanie zrealizowany za pomocą skryptów powłoki systemu Linux, (przedstawiony na listingu) oraz podstawowych narzędzi systemowych dostępnych z poziomu systemu operacyjnego.

Listing 2.3: Skrypt pobierający dane serwera bossa.pl .

```

1  # skrypt do ściągania danych giełdowych z GPW
2  # dane pochodzą ze strony bossa.pl/notowania/metastock
3  #(notowania ciągle , dane bieżące, plik sesjacgl.prn)
4
5  if [ ! -f sesjacgl.prn ]
6  then
7      touch sesjacgl.prn
8      md5sum sesjacgl.prn > md5file.md5
9  fi
10
11 if [ ! -f md5file.md5 ]
12 then
13     md5sum sesjacgl.prn > md5file.md5
14 fi
15
16 t=$(date +%s)
17 while [[ $(($(date +%s) - $t)) -le 10800 ]]
18 do
19     # ściągamy plik jeśli jest nowszy niż uprzednio ściągnięty
20     wget http://bossa.pl/pub/ciagle/mstock/sesjacgl/sesjacgl.prn -N 2>/dev/null
21     sleep 5s
22     # Jeżeli suma kontrolna się zmieni, to znaczy, że plik pod w/w adresem się
23     # i zostanie wykonany warunek
24     # Jeżeli w zmiennej $? będzie 1, to plik został zmieniony
25     md5sum -c md5file.md5
26     wynik=$?
27     echo $wynik
28     if [ $wynik -eq 1 ]
29     then
30         echo "——— Plik jest nowy ———"
31         # Tworzony jest plik sesja.txt, który jest wykorzystywany do ładowania danych
32         # do bazy.
33         md5sum sesjacgl.prn > md5file.md5
34         cp ./sesjacgl.prn ./copySesjacgl.prn
35         tar -zcvf ./arch_gpww/arch$(date +%Y-%m-%d-%H%M%S).tar.gz sesjacgl.prn
36         cp sesjacgl.prn sesja.txt
37         break
38     fi
39 done

```

Procesy ETL muszą pobrać dane i przygotować do ładowania. Są to wszystkie czynności, które programiści uznają za potrzebne w celu przygotowania danych do poprawnego załadowania danych do tabelki interfejsowej. Czynnościami tymi może

być chociażby rozpakowanie danych i rozmieszczenie ich w odpowiednich katalogach. W naszym rozważanym przykładzie pobieramy plik o nazwie *sesjacgl.prn*, który jest plikiem tekstowym.

Pliki muszą zostać załadowane do bazy danych w niezmienionej formie, celem ich udostępnienia do dalszych przekształceń. Trafiają one do tabelki interfejsowej, która ma typ zmiennych zgodny z pobranymi danymi źródłowymi. Tabelkę tę nazywać będziemy *intf_gpw*, a ma ona strukturę zaprezentowaną na listingu 2.4 .

Listing 2.4: Kod tworzący tabelkę interfejsową.

```
1  drop table if exists intf_gpw;  
2  create table intf_gpw  
3  (  
4      nazwa varchar(50)  
5      , data_notowania date  
6      , otwarcie decimal(20, 2)  
7      , max decimal(20, 2)  
8      , min decimal(20, 2)  
9      , zamkniecie decimal(20, 2)  
10     , wartosc decimal(20,3)  
11 );
```

Dla umożliwienia pełnej audytowalności procesów, konieczne jest przechowywanie ściągniętych plików przynajmniej przez jakiś czas. W razie wystąpienia wątpliwości odnośnie jakości danych, będzie możliwość weryfikacji danych i porównania hurtowni z danymi źródłowymi. Często w hurtowniach danych istnieje dedykowana warstwa służąca tylko temu celowi. W rozwiązaniu zbudowanym na potrzeby niniejszej pracy, archiwizacja będzie odbywać się za pomocą kompresji plików i przeniesienia ich do dedykowanego katalogu, co zostało pokazane na listingu 2.3.

W komercyjnych rozwiązaniach, jeśli archiwizacja danych odbywa się za pomocą plików, najczęściej stosowane są specjalistyczne narzędzia do backupów, a dane ostatecznie nagrywane są na taśmy. Z uwagi na wysoką cenę tego typu urządzeń oraz łatwą publiczną dostępność danych źródłowych użytych na potrzeby niniejszej pracy, taki poziom dbałości o bezpieczeństwo danych nie jest konieczny.

W celu załadowania danych do bazy danych zostanie użyte narzędzie pgloader, które dobrze współpracuje z systemem zarządzania bazą danych PostgreSQL. Na listingu 2.5 został pokazany skrypt pgloader’a , który realizuje to zadanie.

Listing 2.5: Skrypt pgloader’a ładujący dane do tabelki interfejsowej.

```
1  [pgsql]
2  base=dwh
3  host=localhost
4  user=etl
5  port=5432
6  pass=etl
7  log_mis_messages=INFO
8  client_min_messages=WARNING
9  pg_option_client_encoding='win-1250'
10 pg_option_standard_conforming_strings=on
11 pg_option_work_mem=128MB
12 copy_every=15000
13 empty_string=""
14 max_parallel_sections=4
15 null=NULL
16 [gpw]
17 table=intf_gpw
18 format=csv
19 datestyle=ymd
20 field_size_limit=512kB
21 field_sep=,
22 quotechar="
23 columns=*
24 skip_header_lines=0
25 truncate=True
26 filename=sesja.txt
27 reject_log=sesja.reject_log
28 reject_data=sesja.reject_data
```

2.2.2 Warstwa pośrednia

Celem warstwy pośredniej jest przekształcenie danych z formatu źródłowego, które znajdują się w tabeli interfejsowej, czyli w tabeli *intf_gpw*, pokazanej na listingu 2.4, na format umożliwiający załadowanie danych do tabeli docelowej. Szczegółowe cele zależą najczęściej od konkretnego rozwiązania i jego architektury, a także od ładowanych danych. W przykładzie stworzonym na potrzeby tej pracy będą to:

1. Usuwanie pobranych duplikatów.
2. Zasilanie tabel przejściowych wymiarów. W naszym przykładzie, dla uproszczenia będzie zasilana tabela wymiarów pokazana na listingu 2.2,
3. Zamiana klucza naturalnego, którym jest nazwa papieru wartościowego na wartość *integer*, nadawaną przy użyciu sekwencji dla każdej nowej nazwy pojawiającej się w tabeli.

Aby osiągnąć cel wymieniony w podpunkcie 1, musi zostać utworzona tabela o identycznej strukturze, co tabela *intf_gpw*, pokazana na listingu 2.4. Kod realizujący owe zadanie został przedstawiony na listingu 2.6

Listing 2.6: Usuwanie pobranych duplikatów.

```
1  insert into stg_gpw
2  (
3      nazwa
4      , data_notowania
5      , otwarcie
6      , max
7      , min
8      , zamkniecie
9      , wartosc
10 )
11 select
12     nazwa
13     , data_notowania
14     , otwarcie
15     , max
16     , min
17     , zamkniecie
18     , wartosc
19 from intf_gpw i
20 where not exists
21 (
22     select 1
23     from stg_gpw s
24     where s.nazwa = i.nazwa
25           and s.data_notowania = i.data_notowania
26 );
```

W podpunkcie 2, wspomniano, że dla uproszczenia przykładu do tabeli wymiarów ładowana jest tylko nazwa tabeli, więc z tego powodu w tym miejscu zasilamy tabele

wymiarów nazw papierów wartościowych, a realizujemy to w sposób zaprezentowany na listingu 2.7. W przypadku gdyby przykład nie został uproszczony, to tabelka ta powinna zostać zasilona w warstwie docelowej opisanej na stronie 30, w podrozdziale 2.2.3.

Listing 2.7: Ładowanie danych do tabeli wymiaru – papierów wartościowych.

```
1  insert into npw
2  (
3    nazwa
4  )
5  select distinct
6    nazwa
7  from stg-gpw s
8  where not exists
9  (
10   select 1
11   from npw k
12   where k.nazwa = s.nazwa
13  );
```

Kolejnym etapem jest nadawanie kluczy sztucznych w hurtowni, poprzez zastąpienie klucza naturalnego (nazwy papierów wartościowych). W omawianej warstwie dokonuje się również łączenia danych pochodzących z różnych źródeł. Dane, które będą zasilać tabelę faktów w naszej hurtowni danych pochodzą z jednego źródła, z tego powodu tabela przejściowa będzie miała bardzo podobną strukturę do tabel opisanych poprzednio. Tabelę tę będziemy nazywać *promo-gpw*. Zaprezentowano ją na listingu 2.8

Listing 2.8: Struktura tabelki promo-gpw.

```
1  drop table if exists promo-gpw;
2  create table promo-gpw
3  (
4    npw_id integer
5    , data_notowania date
6    , otwarcie decimal(20, 2)
7    , max decimal(20, 2)
8    , min decimal(20, 2)
9    , zamkniecie decimal(20, 2)
10   , wartosc decimal(20,3)
11  );
```

Wykonanie zadania z podpunktu 3, ze strony 28, zostało zaprezentowane na listingu 2.9.

Listing 2.9: Proces ładowania do tabeli *promo_gpw*.

```
1 truncate table promo_gpw;  
2 insert into promo_gpw  
3 (  
4     npw_id  
5 , data_notowania  
6 , otwarcie  
7 , max  
8 , min  
9 , zamkniecie  
10 , wartosc  
11 )  
12 select  
13     n.npw_id  
14 , s.data_notowania  
15 , s.otwarcie  
16 , s.max  
17 , s.min  
18 , s.zamkniecie  
19 , s.wartosc  
20 from stg_gpw s  
21 join npw n on n.nazwa=s.nazwa  
22 ;
```

2.2.3 Warstwa docelowa

Celem warstwy docelowej jest załadowanie danych do tabel faktów i wymiarów, jak również udostępnienie ich dla użytkowników korzystających z hurtowni danych.

Dane, które będą zasilać tabelę faktową w naszej hurtowni są dziennymi danymi podsumowującymi cały dzień notowań ciągłych na giełdzie. Tego typu dane, z uwagi na swój charakter, nie zmieniają się po załadowaniu, dlatego zostanie pominięty UPDATE danych. Wykona jedynie zostanie operacja INSERT z danych przygotowanych w tabel *promo_gpw*, do tabeli faktów *gpw*, co zostało pokazane na listingu 2.10

Listing 2.10: Proces ładowania danych do tabeli *gpw*.

```
1 insert into gpw
```

```
2  (
3    npw_id
4  , data_notowania
5  , otwarcie
6  , max
7  , min
8  , zamkniecie
9  , wartosc
10 )
11 select
12     npw_id
13   , data_notowania
14   , otwarcie
15   , max
16   , min
17   , zamkniecie
18   , wartosc
19 from promo_gpw p
20 where not exists
21 (
22     select
23         1
24     from gpw t
25     where
26         t.npw_id=p.npw_id
27     and  t.data_notowania=p.data_notowania
28 );
```


Rozdział 3

Teoria tworzenia języków wysokiego poziomu.

3.1 Gramatyka

3.1.1 Języki formalne

Alfabet lub *słownik* oznaczają dowolny niepusty, skończony zbiór symboli. *Słowem* nazywamy ciąg symboli *alfabetu* o skończonej długości. Jeżeli słowo jest długości zero, to nazywamy go *słowem* pustym, które będziemy oznaczać przez małą literę grecką epsilon (ϵ). Synonimami *słowa* są *napis* i *zdanie*. [5]

Przykładami *alfabetu* mogą być:

- zbiór niektórych liter alfabetu polskiego,
- zbiór składający się z symbolu zera i jedynek,
- zbiór liczb całkowitych i zbiór symboli kodowania znaków UTF-8,
- zbiór $\{ AA, BB \}$, w którym AA i BB są traktowane jako jeden symbol.

Przykładami *słów* dla *alfabetu* liczb całkowitych, który składa się ze znaków $\{ +, -, \text{.}, (\text{kropka}), 0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 \}$ mogą być: ϵ , 0, 1, 01, 10, 090, -1001, +098, -121, 100, +41, +0000010, -000011 itd.

Językiem formalnym (językiem) nazywamy podzbiór zbioru wszystkich słów nad skończonym alfabetem.

Przykładami języków formalnych mogą być:

- zbiór pusty, oznaczany jako \emptyset ,
- zbiór zawierający tylko słowo puste $\{\epsilon\}$
- zbiór programów, które po skompilowaniu i uruchomieniu zawieszają dany komputer,
- zbiór wszystkich poprawnie napisanych nierówności.

W tabeli 3.1 zostały zdefiniowane prawa na językach.

Tabela 3.1: Definicja operacji na językach.

Termin	Definicja
suma L i M zapisywana $L \cup M$	$L \cup M = \{s : s \in L \text{ lub } s \in M\}$
złączenie L i M zapisywane LM	$LM = \{st : s \in L \text{ oraz } t \in M\}$
podnoszenie do potęgi	$L^0 = \{\epsilon\}$ $L^i = L^{i-1}L$
domknięcie L zapisywane L^*	$L^* = \bigcup_{i=0}^{+\infty} L^i$ L^* oznacza "zero lub więcej złączeń" L

Tabela 3.1 – Kontynuacja tabeli z poprzedniej strony.

Termin	Definicja
dodatnie domknięcie L zapisywane L^+	$L^+ = \bigcup_{i=1}^{+\infty} L^i$ <p>L^* oznacza "co najmniej jedno złączenie" L</p>

Rozważmy przykład. Niech L będzie zbiorem małych i dużych liter, a M zbiorem cyfr. Ponieważ symbole mogą być traktowane jako słowa o długości jeden, to zbiory L i M są językami skończonymi. Poniżej znajduje się kilka przykładów nowych języków utworzonych za pomocą L i M przy zastosowaniu operatorów zdefiniowanych w tabeli 3.1.

1. $L \cup M$ jest zbiorem liter i cyfr.
2. ML jest zbiorem słów składających się z cyfry i występującej po niej litery.
3. L^* jest zbiorem wszystkich słów złożonych z liter, włączając w to słowo puste.
4. L^+ jest zbiorem wszystkich słów złożonych z liter, bez słowa pustego.
5. $L(L \cup M)^*$ jest zbiorem wszystkich słów złożonych z liter i cyfr, zaczynających się od litery.

3.1.2 Gramatyka formalna

Języki formalne opisywane są przez *gramatyki formalne*, to jest uporządkowane czwórki (T, N, P, S) , gdzie [5, 11]:

- T jest skończonym zbiorem symboli terminalnych (inaczej alfabetem),
- N jest skończonym zbiorem symboli nieterminalnych, przy czym, $N \cap T = \emptyset$,
- P jest skończonym zbiorem reguł produkcji postaci $R_1 \rightarrow R_2$, gdzie R_1 i R_2 , to symbole które reprezentują ciągi, o skończonej długości, *symboli terminalnych* i *symboli nieterminalnych*, przy czym, symbol R_1 musi zawierać co najmniej jeden symbol nieterminalny.

- S jest symbolem startowym i należy do zbioru symboli nieterminalnych. Od symbolu startowego zaczyna się wyprowadzanie wszystkich słów danego *języka formalnego*.

Rozpatrzmy przykład gramatyki G, która opisuje język akceptujący słowa postaci $\{ ({}^n)^n : n \in \mathbb{N} \}$, Gramatyka G ma postać:

$$G = (\{ (,) \} , \{ S \} , \{ S:(S), S: \epsilon \} , S)$$

Słowo $((()))$ możemy wyprowadzić: $S: (S) : ((S)) : (((S))) : (((())))$

Do tak opisanego języka należy każde słowo, dla którego możliwe jest wyprowadzenie (utworzenie), przy użyciu reguł produkcji. Jeżeli nie jest możliwe wyprowadzenie słowa to nie należy do języka.

3.1.3 Klasyfikacja języków

Avram Noam Chomsky badał języki formalne, czyli podzbiór wszystkich słów nad skończonym alfabetem wyniku tych badań w 1956r. podał klasyfikację języków formalnych, która powszechnie uznawana jest za standard.

Hierarchia ta składa się z czterech klas [5, 9, 10]:

- języki typu 3 - regularne, są to języki opisywane za pomocą gramatyki regularnej, w której reguły produkcji mogą mieć postać:

– $N:TN$

– $N:T$

– $N:N$

– $N:\epsilon$

gdzie N jest symbolem terminalnym, a T symbolem nieterminalnym.

- języka typu 2 - bezkontekstowe, są to języki opisane za pomocą gramatyk bezkontekstowych, w której reguły produkcji mogą mieć postać:

– $N:C$

gdzie N jest symbolem nieterminalnym, a C to symbole które reprezentują ciągi, o skończonej długości, symboli terminalnych i symboli nieterminalnych,

- języka typu 1 - kontekstowe, opisywany jest przez gramatykę kontekstową, w której lewa strona produkcji nie może zawierać mniej symboli terminalnych i nieterminalnych niż prawa strona,
- języka typu 0 - rekurencyjnie przeliczalne, opisywany przez gramatykę rekurencyjnie przeliczalną, w której reguły produkcji nie zostały ograniczone.

Mówimy, że język należy do danej klasy wtedy, gdy jest możliwe zbudowanie gramatyki, która generuje dany język, a reguły produkcji nie wykraczają poza ograniczenia dla danej klasy.

3.1.4 Wyrażenia regularne

Wyrażenie regularne nad alfabetem Σ nazywamy ciąg znaków ϵ , $)$, $($, $*$, $+$ oraz symboli z alfabetu Σ następującej postaci:

1. ϵ (słowo puste) jest wyrażeniem regularnym,
2. wszystkie symbole należące do alfabetu są wyrażeniami regularnymi,
3. niech r i s będą wyrażeniami regularnymi, to są nimi również:
 - $r|s$ (suma),
 - rs (łączność) ,
 - $r*$ (domknięcie),
 - $r+$ (dodatnie domknięcie)
 - (r) (grupowanie).
4. wszystkie wyrażenia regularne są postaci opisanej w punkcie 1 – 3.

Wyrażenie regularne r służy do opisywania języka regularnego, który będziemy oznaczać $L(r)$. Język opisywany przez wyrażenie regularne ma następującą postać:

- $L(\epsilon) = \{\epsilon\}$
- $L(a) = \{a\}$, gdzie a jest dowolnym symbolem z alfabetu Σ

Założmy, że r i s jest wyrażeniami regularnymi oznaczającymi języki $L(r) = M$ i $L(s) = L$, wtedy

- $r|s = M \cup L$
- $rs = ML$
- $r^* = M^*$
- $r^+ = M^+$

Operatory na językach zostały opisane w tabeli 3.1, na stronie 34. Rozważmy przykłady. Niech alfabet Σ będzie zbiór liter języka polskiego oraz cyfr i znaków matematycznych:

1. wyrażenie regularne $a|b$ oznacza zbiór $\{a, b\}$,
2. wyrażenie regularne $(a|b)^*$ oznacza zbiór $\{\epsilon, a, b, aa, ab, bb, ba, aaa, \dots\}$,
3. wyrażenie regularne $(a|b)|(a|b)$ oznacza zbiór $\{aa, ab, ba, bb\}$,
4. wyrażenie regularne $(-|+)((1|2|3|4|5|6|7|8|9)(0|1|2|3|4|5|6|7|8|9)^*)|0$ oznacza zbiór wszystkich liczb całkowitych.

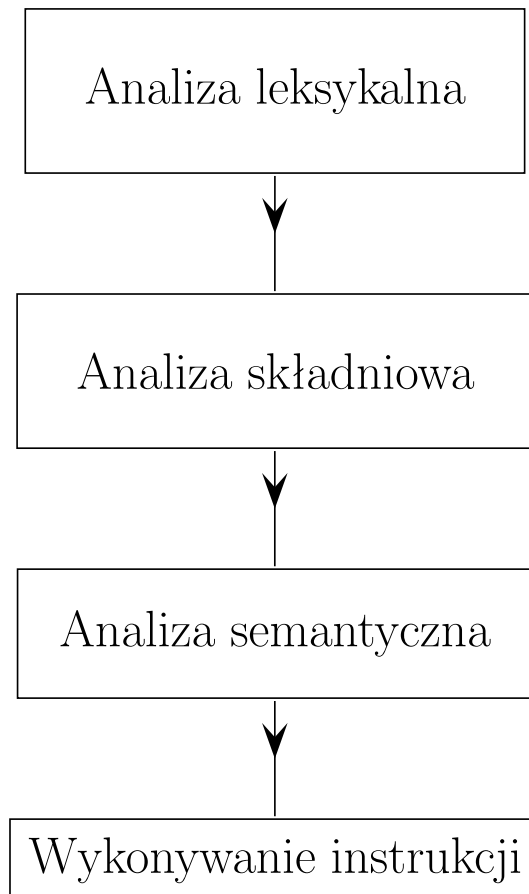
3.2 Język wysokiego poziomu

Językiem wysokiego poziomu (*ang. High-level language*) nazywamy język, którego składnia i słowa kluczowe języka ułatwiają użytkownikom napisanie programu, bądź skryptu, jak również powinien być on wolny od zależności sprzętowych i systemowych.

Celem niniejszej pracy jest napisanie języka wysokiego poziomu, który będzie językiem interpretowanym. Na rysunku 3.1 został przedstawione etapy budowania, są to:

1. Analizator leksykalny — czynności związane z analizą leksykalną, które została przedstawiona w podrozdziale 3.2.1,
2. Analizator składniowy — czynności związane z analizą składniową, które została przedstawiona w podrozdziale 3.2.2,
3. Analizator semantyczny — czynności związane z analizą semantyczną, które została przedstawiona w podrozdziale 3.2.3,
4. Wykonywanie instrukcji — Po przekazaniu polecenia jest ono wykonywane, zgodnie z założeniem programisty lub zwracany jest błąd.

Pierwsze trzy etapy budowania oprogramowania są takie same jak dla kompilatorów.[5]

Rysunek 3.1: Etapy tworzenie języka wysokiego poziomu.

3.2.1 Analiza leksykalna

Zadaniem analizatora leksykalnego jest tworzenie symboli leksykalnych z przesłanego przez użytkownika strumienia znaków na wejście. Symbole te są następnie przesyłane do analizatora składniowego. Symbole leksykalne tworzone są na podstawie tablicy wyrażeń regularnych i odpowiadającym im zadaniom, czyli jeżeli przesłany strumień znaków należy do n-tego wyrażenie regularne w tabeli, to zostanie wykonana powierzone mu zadanie, którym może być na przykład [5]:

- nie wykonanie żadnego działania (strumień znaków zostanie pominięty)
- przesłanie symbolu leksykalnego do analizatora
- przesłanie symbolu leksykalnego wraz z ciągiem znaków, które należą do wyrażenia,

- przesłanie symbolu leksykalnego wraz z modyfikowanym ciągiem znaków.

Podczas analizy leksykalnej możemy zaprojektować analizator leksykalny, aby mógł wykrywać następujące błędy:

- znaki pojawiające się na wejściu nie stanowiące żadnego symbolu leksykalnego,
- przypadków, w których na wejściu pojawia się znak nieobsługiwany,
- sytuacji, w których istnieje możliwość przewidywania błędnych ciągów znakowych odpowiadających danemu symbolowi leksykalnemu. Np. operator mniejszy równy “ \geq ” jest często pisany niepoprawnie w następujący sposób “ $=<$ ”.

3.2.2 Analiza składniowa

Analizator składniowy otrzymuje od analizatora ciąg symboli leksykalnych, które traktowane są jak symbole terminalne w gramatyce. Zadaniem analizatora składniowego – jest grupowanie symboli leksykalnych i tworzenie drzewa składniowego zgodnie z regułami gramatyki. Zatem wynikiem działania analizatora składniowego jest drzewo składniowe lub wyświetlenie komunikatów o błędach.

Drzewem składniowym (*ang. parse tree*) nazywamy hierarchiczną strukturę danych, w której węzły odpowiadają:

- symbolu leksykalnemu, czyli skończonemu ciągowi symboli terminalnych,
- symbolu nieterminalnemu.

Najpopularniejszymi metodami wykorzystywanymi w analizatorach składniowych dla gramatyk są zstępujące i wstępujące. W metodzie zstępującej drzewo jest tworzone od korzenia do liści, a wstępującej odwrotnie od liści do korzenia. W obu metodach wejście jest przeglądane od lewej strony.

Analizator składniowy może wykryć błędy w przypadku, gdy strumień symboli leksykalnych nie jest akceptowany przez gramatykę języka. Jeżeli zostanie wykryty

błąd to analizator składniowy powinien próbować odzyskać kontrolę w celu wykrycia kolejnych błędów i poinformować o nich użytkownika. Poniżej zostały wymienione następujące strategie[5]:

Tryb paniki — po natrafieniu na błąd, analizator usuwa symbole leksykalne z wejścia, aż natrafi na symbol z ustalonego zbioru, od których może rozpocząć dalsze poszukiwanie błędów.

Poziom frazy — pozwala zmienić lub dodać symbole leksykalne, które umożliwią dalsze dopasowania,

Produkcja dla błędu — jeżeli wiemy, gdzie pojawiają się najczęściej błędy, to możemy dopisać odpowiednią regułę produkcji w gramatyce.

3.2.3 Analiza semantyczna

Kolejnym etapem z rysunku 3.1 na stronie 40 jest analiza semantyczna, której zadaniem jest sprawdzenie, czy każdy identyfikator jakiegoś działania nazywany operatorem, ma odpowiednią ilość składników nazywanych argumentami. Zadaniem analizatora semantycznego jest również sprawdzenie, czy każdy argument ma odpowiedni typ danych. Wejściem do analizy semantycznej jest poprawnie zbudowane drzewo składniowe według gramatyk. [5]

Błędy semantyczne możemy sklasyfikować w następujący sposób [8]:

Błędy krytyczne — błędy uniemożliwiające dalszą analizę.

Błędy tworzące nieoczekiwany stan — istnieją błędy, które nie zostaną przechwycone i zostanie zwrócony nieoczekiwany wynik. Bardzo częstym przykładem tego typu błędu jest program napisany w języku C, który czyta nie ze swojej pamięci,

Niepotrzebnie rozbudowane polecenia — są to polecenia, w które zostały podane nadmiarowe dane.

Rozdział 4

Program

4.1 Opis implementacji programu

Analiza leksykalna została zrealizowana, przy użyciu narzędzia *Lex*, który został stworzony przez M. E. Lesk and E. Schmidt. [12]. Oprogramowanie to w znaczący sposób ułatwia tworzenie pierwszego etapu analizy, który został przedstawiony na rysunku 3.1 na stronie 40 i dodatkowo opisany w podrozdziale 3.2.1 Poniżej został przedstawiony listing skryptu lex'a, który w całości realizuje owe zadanie.

Listing 4.1: Analiza leksykalna przy użyciu LEX'a.

```
1  %{
2  #include <stdio.h>
3  #include "y.tab.h"
4
5  char *p;
6  int t_nawiasy =0;
7  int error_lex=0;
8  int error_lex_nieoczekiwany=0;
9  %}
10
11 alpha [a-zA-Z_]
12 digit [0-9]
13 %%
14 "("          { ++t_nawiasy;    return LEFTPARENTHESIS;}
15 ")"          {
16               if(--t_nawiasy <0)
17               {
18               printf("ERROR LEX: Brakuje nawiasu otwierającego '('\n");
```

```

19         error_lex_nieoczekiwany=2;
20     }
21     return RIGHTPARENTHESIS;
22 }
23
24 E|e|exit|EXIT        {return EXIT;}
25 make|MAKE            {return MAKE;}
26 create|CREATE        {return CREATE;}
27 key|KEY              {return KEY;}
28 fact|FACTi           {return FACT;}
29 dimension|DIMENSION  {return DIMENSION;}
30 save_dir|SAVE_DIR    {return SAVE_DIR;}
31 table_name|TABLE_NAME {return TABLE_NAME;}
32 base_name|BASE_NAME  {return BASE_NAME;}
33 user_name|USER_NAME  {return USER_NAME;}
34 site_web|SITE.WEB    {return SITE.WEB;}
35 pgloader|PGLOADER    {return PGLOADER;}
36 "http://"[^;\ ]+     {
37     p=(char *)calloc(strlen(yytext)+1,sizeof(char));
38     strcpy(p,yytext);
39     yylval= (int) p;
40     return SITE_WEB_ADDRESS;
41 }
42 {digit}+             {
43     p=(char *)calloc(strlen(yytext)+1,sizeof(char));
44     strcpy(p,yytext);
45     yylval= (int) p;
46     return NUMBER;
47 }
48 {alpha}+(\.{alpha})?({alpha}|{digit})* {
49     p=(char *)calloc(strlen(yytext)+1,sizeof(char));
50     strcpy(p,yytext);
51     yylval= (int) p;
52     return IDENTIFIER;
53 }
54 ";",                 {return SEMICOLON;}
55 ", ",                 {return COMMA;}
56 \n                    /* ignoruj koniec linii */;
57 [ \t]+                /* ignore białe znaki */;
58 . {return LEX.ERROR;} /* jakiś znak nie został obsłużony */
59 %%

```

Tworzone symbole leksykalne są przekazywane do kolejnego etapu, który nazywamy analizą składniową. Etap ten został zrealizowany przy użyciu programu YACC, utworzonego przez Stephen C. Johnson. Programy LEX i YACC, współpracują ze sobą,

dzięki czemu tworzenie drzewa składniowego, którego definicja została podana w rozdziale 3.2.2, staje się znacznie prostsza. Na początku listingu 4.2, po słowach kluczowych token zostały przedstawione symbole leksykalne, a w dalszej części pełna gramatyka tworzonego języka.

Listing 4.2: Analiza składniowa przy użyciu YACC.

```

1  %token EXIT  SAVE_DIR TABLENAME BASENAME USERNAME
2  %token MAKE
3  %token NUMBER IDENTIFIER
4  %token CREATE KEY FACT DIMENSION SITE_WEB SITE_WEB_ADDRESS PGLOADER
5  %token  LEFTPARENTHESIS RIGHTPARENTHESIS  SEMICOLON COMMA  LEX_ERROR
6
7  %%
8
9  // Polecenie ze średnikiem
10 y_polecenie_srednik:
11     y_polecenie SEMICOLON { }
12 ;
13
14 // polecenie bez średnika
15 y_polecenie:
16     EXIT // wyjście z programu
17     |
18     MAKE // tworzenie skryptów sql'owy
19     |
20     SAVE_DIR IDENTIFIER // ustawienie katalogu do zapisu
21     |
22     USERNAME IDENTIFIER // ustawia nazwę użytkownika bazy danych
23     |
24     BASENAME IDENTIFIER // ustawia nazwę bazy danych
25     |
26     SITE_WEB SITE_WEB_ADDRESS IDENTIFIER // tworzy skrypt pobierające dane
27     |
28     PGLOADER IDENTIFIER // tworzenie skryptu pgloadera
29     |
30     y_fakt_polecenie // symbol nieterminalny do tworzenia tablicy faktowej
31     |
32     y_wymiar_polecenie // symbol nieterminalny do tworzenia tablicy wymiarów
33 ;
34
35 y_fakt_polecenie:
36     CREATE FACT IDENTIFIER LEFTPARENTHESIS y_list_fact_kolumn RIGHTPARENTHESIS
37 ;
38
39 y_list_fact_kolumn:
40     y_fact_kolumna COMMA y_list_fact_kolumn

```

```

41 |
42 y_fact_kolumna
43 ;
44
45
46 y_fact_kolumna :
47     y_prosta
48 |
49     y_prosta KEY
50 |
51     y_prosta DIMENSION IDENTIFIER
52 ;
53
54 y_wymiar_polecenie :
55     CREATE DIMENSION IDENTIFIER LEFTPARENTHESIS y_list_wymiar_kolumn
56     RIGHTPARENTHESIS
57 ;
58
59 y_list_wymiar_kolumn :
60     y_wymiar_kolumna COMMA y_list_wymiar_kolumn
61 |
62     y_wymiar_kolumna
63 ;
64
65 y_wymiar_kolumna :
66     y_prosta
67 |
68     y_prosta KEY DIMENSION
69 ;
70
71 y_prosta :
72     IDENTIFIER IDENTIFIER
73 |
74     IDENTIFIER IDENTIFIER LEFTPARENTHESIS NUMBER RIGHTPARENTHESIS
75 |
76     IDENTIFIER IDENTIFIER LEFTPARENTHESIS NUMBER COMMA NUMBER RIGHTPARENTHESIS
77 ;

```

W niniejszym programie sprawdzenie poprawności budowania drzewa składniowego, zostało zrealizowane przy użyciu testów jednostkowych *cppunit*, które powstały z wykorzystaniem biblioteki *log4cpp*.

Program nie sprawdza poprawności atrybutów, ponieważ zajmują się tym systemy zarządzające bazą danych. Jeśli atrybuty będą nie poprawne, system zwróci odpowiedni komunikat. Dzięki takiemu rozwiązaniu program utworzony na potrzeby niniejszej

pracy staje się wolny od ograniczeń związanych z dostępnymi typami w dowolnej bazie danych. Odpowiedzialność za poprawne wpisywanie typów danych, zostaje przeniesiona na programistę, ponieważ to on powinien wiedzieć jakiego typu danych się oczekuje i czy oczekiwany typ danych jest obsługiwany przez dany system zarządzania bazą danych.

Ostatnim etapem jest wykorzystanie drzewa składniowego w określony sposób. W naszym programie węzłem może być:

- ciąg znaków,
- klasa Tabela,
- klasa Kolumna,

które są umieszczane w klasie Wprowadzone lub od razu zostają wykonywane na nich działania.

Działanie programu polega na przyjmowaniu ciągu znaków zakończonych symbolem średnika (;), które będziemy nazywać poleceniem. Przykładowe polecenia mogą wyglądać następująco:

- `exit;` — wyjście z programu.
- `save_dir` — nazwa katalogu do zapisu, w folderze w którym został uruchomiony program.
- `user_name login;` — login użytkownika bazy danych wykorzystywany przez skrypt `pgloadera`.
- `base_name nazwa;` — nazwa bazy danych wykorzystywana przez skrypt `pgloadera`.
- `pgloader nazwa` — utworzenie skryptu `pgloadera`. Nazwa odpowiada nazwie tabeli w hurtowni danych bez prefiksu `inf_`. Przed użyciem wygenerowanego skryptu musi być zdefiniowana tabela `intf_nazwa`.

- `site_web adres_strony nazwa_pliku` — tworzy skrypt linux'owy o rozszerzeniu `*.sh` z prefiksem `dane`, który został przedstawiony na listingu 2.3, na stronie 25.
- `make;` — Na podstawie zgromadzonych tabel wymiarów i jednej tabeli faktów wygenerowane zostają pliki `sql`, odpowiedzialne za tworzenie tabeli i kolejnych procesów zasilania.

Powyższe polecenia przesyłane są do analizy leksykalnej i składniowej. Wynikiem tych działań jest dodanie odpowiednich wartości do klasy `Wyprowadzone` lub od razu wykonanie danego działania.

4.2 Przykładowe działania programu.

4.2.1 Abstrakcyjny przykład schematu gwiazdy

Na listingu 4.3 został przedstawiony abstrakcyjny przykład, którego schemat widoczny jest na rysunku 1.3. Pierwsze trzy linie zostały wyjaśnione w poprzednim podrozdziale. Następnie utworzone zostają cztery tabele wymiarów i jedna faktowa (kolejność tutaj nie ma znaczenia). Zapisywane są one w klasie `Wprowazdzone`. W linii 30 na omawianym listingu zostało wykorzystane polecenie `make;`, które generuje następujące pliki:

- pliki z prefiksem `create_` są to pliki tworzące tabele dla odpowiednich procesów. Dla każdej tabeli wymiarów są to pliki
 - `create_intf_nazwa_wymiaru`,
 - `create_stg_nazwa_wymiaru`,
 - `create_nazwa_wymiaru`, w naszym przykładzie mamy 4 tabele, więc powinniśmy otrzymać 12 plików odpowiedzialnych za utworzenie dwunastu tabel

Dla tabeli faktów dodatkowo utworzona zostaje jedna tabela `create_promo_nazwa_faktu`, związku z tym otrzymujemy 4 pliki, łącznie mając ich 16. Program poinformuje nas o utworzonych plikach, tak jak zostało to zaprezentowane na listingu.

- pliki, które nie zaczynają się od *create_*, są plikami, wykorzystywanymi do cyklicznego zasilania. Kolejność tworzenia plików nie jest tutaj przypadkowa. Powinny być one uruchamiane w takiej kolejności, w jakiej zostały utworzone. Jest ich łącznie 11, po dwa dla każdego wymiaru i trzy dla faktu.

Listing 4.3: Przykład działania programu – Schemat gwiazdy

```

1 Program rozpoczął działanie
2 => save_dir etl_gwiazda;
3 => user_name etl;
4 => base_name dwh;
5 =>
6 => CREATE DIMENSION wymiar1
7 -> (
8 -> atrybut varchar key dimension
9 -> );
10 =>
11 => CREATE DIMENSION wymiar2
12 -> (
13 -> atrybut_1 varchar key dimension
14 -> , atrybut_2 numeric
15 -> );
16 =>
17 => CREATE DIMENSION wymiar3
18 -> (
19 -> atrybut varchar key dimension
20 -> );
21 =>
22 => CREATE DIMENSION wymiar4
23 -> (
24 -> atrybut varchar key dimension
25 -> );
26 =>
27 => CREATE fact fakt
28 -> (
29 -> id_wymiar1 integer dimension wymiar1
30 -> , id_wymiar2 integer dimension wymiar2
31 -> , id_wymiar3 integer dimension wymiar3
32 -> , id_wymiar4 integer dimension wymiar4
33 -> , data timestamp
34 -> , miara_1 integer
35 -> , miara_2 integer
36 -> );
37 =>
38 => make;
39 Utworzono: ./etl_gwiazda/create_intf_fakt.sql
40 Utworzono: ./etl_gwiazda/create_stg_fakt.sql

```

```

41 | Utworzono: ./etl_gwiazda/create_promo_fakt.sql
42 | Utworzono: ./etl_gwiazda/create_fakt.sql
43 | Utworzono: ./etl_gwiazda/create_intf_wymiar1.sql
44 | Utworzono: ./etl_gwiazda/create_stg_wymiar1.sql
45 | Utworzono: ./etl_gwiazda/create_wymiar1.sql
46 | Utworzono: ./etl_gwiazda/create_intf_wymiar2.sql
47 | Utworzono: ./etl_gwiazda/create_stg_wymiar2.sql
48 | Utworzono: ./etl_gwiazda/create_wymiar2.sql
49 | Utworzono: ./etl_gwiazda/create_intf_wymiar3.sql
50 | Utworzono: ./etl_gwiazda/create_stg_wymiar3.sql
51 | Utworzono: ./etl_gwiazda/create_wymiar3.sql
52 | Utworzono: ./etl_gwiazda/create_intf_wymiar4.sql
53 | Utworzono: ./etl_gwiazda/create_stg_wymiar4.sql
54 | Utworzono: ./etl_gwiazda/create_wymiar4.sql
55 | Utworzono: ./etl_gwiazda/stg_fakt.sql
56 | Utworzono: ./etl_gwiazda/stg_wymiar1.sql
57 | Utworzono: ./etl_gwiazda/stg_wymiar2.sql
58 | Utworzono: ./etl_gwiazda/stg_wymiar3.sql
59 | Utworzono: ./etl_gwiazda/stg_wymiar4.sql
60 | Utworzono: ./etl_gwiazda/promo_fakt.sql
61 | Utworzono: ./etl_gwiazda/wymiar1.sql
62 | Utworzono: ./etl_gwiazda/wymiar2.sql
63 | Utworzono: ./etl_gwiazda/wymiar3.sql
64 | Utworzono: ./etl_gwiazda/wymiar4.sql
65 | Utworzono: ./etl_gwiazda/fakt.sql
66 | =>
67 | => exit;
68 | Koniec działania programu

```

4.2.2 Realizacja przykładu opisanego w rozdziale 2

W niniejszym podrozdziale został zaprezentowana realizacja omówionego przykładu w podrozdziale 2.2. Poprzednim podrozdziale zostało wspomniane, że kolejność tworzenia tabel nie ma znaczenia, jest to spowodowane tym, że po słowach kluczowych *dimension* i *key* podczas tworzenia kolumny musi wystąpić nazwa wymiaru. Jeżeli wymiar o tej nazwie nie zostanie zdefiniowany wcześniej to zostanie wygenerowany omówiony przykład.

W tabeli faktowej w kolumnie data_notowania pojawiło się słowo kluczowe języka: key. W ten sposób sygnalizujemy, że dana wartość jest kluczem w tabeli faktów i nie chcemy tworzyć dla nie klucza sztucznego.

Listing 4.4: Przykład działania programu – Notowania GPW bez tabeli wymiarów.

```
1 Program rozpoczął działanie
2 => save_dir etl_a;
3 => user_name etl;
4 => base_name dwh;
5 => site_web http://bossa.pl/pub/ciagle/mstock/sesjacgl/sesjacgl.prn gpw;
6 Utworzono: ./etl_a/script-gpw.sh
7 => pgloader gpw;
8 Utworzono: ./etl_a/pgloader-gpw.conf
9 =>
10 => create fact gpw (
11 -> nazwa varchar(50) dimension npw
12 -> , data_notowania date key
13 -> , otwarcie decimal(20, 2)
14 -> , max decimal(20, 2)
15 -> , min decimal(20, 2)
16 -> , zamkniecie decimal(20, 2)
17 -> , wartosc decimal(20,3)
18 -> );
19 =>
20 => make;
21 Utworzono: ./etl_a/create_intf-gpw.sql
22 Utworzono: ./etl_a/create_stg-gpw.sql
23 Utworzono: ./etl_a/create_promo-gpw.sql
24 Utworzono: ./etl_a/create-gpw.sql
25 Utworzono: ./etl_a/create_npw.sql
26 Utworzono: ./etl_a/stg-gpw.sql
27 Utworzono: ./etl_a/kmap_from-gpw_to_npw.sql
28 Utworzono: ./etl_a/promo-gpw.sql
29 Utworzono: ./etl_a/gpw.sql
30 =>
31 => exit;
32 Koniec działania programu
```

Na listingu 4.5 została przedstawiona pełna realizacja owego przykładu. Została w nim dodana tabela wymiarów, polecenie tworzące skrypt do pobierania i skrypt pgloadera. Niestety pobierane dane do tabeli wymiarów wymagają modyfikacji, aby mogły być one załadowane do bazy danych przy użyciu skryptu pgloadera. Modyfikacje obejmują:

- usunięcie trzech pierwszych linii,
- usunięcie ostatniej linii,

- rozdzielenie kolumn znakiem

Listing 4.5: Przykład działania programu – Notowania GPW.

```

1 Program rozpoczął działanie
2 => save_dir etl_b;
3 => user_name etl;
4 => base_name dwh;
5 =>
6 => site_web http://bossa.pl/pub/ciagle/mstock/sesjacgl/sesjacgl.prn gpw;
7 Utworzono: ./etl_b/script-gpw.sh
8 => site_web http://bossa.pl/pub/ciagle/mstock/metacgl.lst npw;
9 Utworzono: ./etl_b/script-npw.sh
10 =>
11 => pgloader gpw;
12 Utworzono: ./etl_b/pgloader-gpw.conf
13 => pgloader npw;
14 Utworzono: ./etl_b/pgloader-npw.conf
15 =>
16 => create fact gpw (
17 -> nazwa varchar(50) dimension npw
18 -> , data_notowania date key
19 -> , otwarcie decimal(20, 2)
20 -> , max decimal(20, 2)
21 -> , min decimal(20, 2)
22 -> , zamkniecie decimal(20, 2)
23 -> , wartosc decimal(20,3)
24 -> );
25 =>
26 => create dimension npw
27 -> (
28 -> data_od timestamp
29 -> , data_do timestamp
30 -> , nazwa varchar (50) key dimension
31 -> , opis varchar(200)
32 -> );
33 =>
34 => make;
35 Utworzono: ./etl_b/create-intf-gpw.sql
36 Utworzono: ./etl_b/create-stg-gpw.sql
37 Utworzono: ./etl_b/create-promo-gpw.sql
38 Utworzono: ./etl_b/create-gpw.sql
39 Utworzono: ./etl_b/create-intf-npw.sql
40 Utworzono: ./etl_b/create-stg-npw.sql
41 Utworzono: ./etl_b/create-npw.sql
42 Utworzono: ./etl_b/stg-gpw.sql
43 Utworzono: ./etl_b/stg-npw.sql
44 Utworzono: ./etl_b/promo-gpw.sql
45 Utworzono: ./etl_b/npw.sql

```

```
46 | Utworzono: ./etl_b/gpw.sql
47 | =>
48 | => exit;
49 | Koniec działania programu
```


Podsumowanie

Głównym celem niniejszej pracy było utworzenie języka wysokiego poziomu do tworzenia procesów zasilających hurtownie danych, którego zadaniem będzie częściowa automatyzacja pracy programisty, która jest najbardziej powtarzalna, a więc najmniej ciekawa i zarazem najbardziej podatna na błędy.

Dzięki pracy nad projektem języka wysokiego poziomu udało się osiągnąć zamierzony efekt, który doprowadził do zminimalizowania ilości napisanego kodu, a więc tym samym do zwiększenia produktywności. Osiągnięty cel potwierdzają przykłady zamieszczone w podrozdziale 4.2.

Program, który został stworzony na potrzeby pracy dyplomowej może być używany jako język generujący hurtownie danych "w locie" albo może po prostu usprawnić pracę programisty.

Znajomość zasad programowania C++ pozwala na dodanie nowych etapów przetwarzania lub ich usunięcie, natomiast użycie PostgreSQL i Bash nie umniejsza ogólności utworzonego języka wysokiego poziomu do tworzenia procesów zasilających hurtownie danych.

Spis rysunków

1.1	Architektura hurtowni danych.	11
1.2	Architektura hurtowni danych z magazynem danych ODS.	12
1.3	Przykładowy schemat gwiazdy w postaci abstrakcyjnej.	15
1.4	Przykładowy schemat płatka śniegu w postaci abstrakcyjnej.	17
3.1	Etapy tworzenie języka wysokiego poziomu.	40

Listingi kodu

1.1	Listing kodu tworzący schemat gwiazdy.	15
2.1	Kod tworzący tabelę faktów.	23
2.2	Kod tworzący tabelę wymiaru.	23
2.3	Skrypt pobierający dane serwera bossa.pl	25
2.4	Kod tworzący tabelkę interfejsową.	26
2.5	Skrypt pgloader'a ładujący dane do tabelki interfejsowej.	27
2.6	Usuwanie pobranych duplikatów.	28
2.7	Ładowanie danych do tabeli wymiaru – papierów wartościowych.	29
2.8	Struktura tabelki promo_gpw.	29
2.9	Proces ładowania do tabeli promo_gpw.	30
2.10	Proces ładowania danych do tabeli gpw.	30
4.1	Analiza leksykalna przy użyciu LEX'a.	43
4.2	Analiza składniowa przy użyciu YACC.	45
4.3	Przykład działania programu – Schemat gwiazdy	49
4.4	Przykład działania programu – Notowania GPW bez tabeli wymiarów.	51
4.5	Przykład działania programu – Notowania GPW.	52

Bibliografia

- [1] Chris Todman, *Projektowanie Hurtowni Danych. Wspomaganie zarządzania relacjami z klientem*, Wydawnictwa HELION 2011.
- [2] W.H. Inmon, *Building the Data Warehouse, Fourth Edition*, Wydawnictwo Wiley Publishing, Inc. 2005
- [3] Kimball R., Ross M., *The Data Warehouse Toolkit: The Complete Guide to Dimensional Modeling*, Wydawnictwo John Wiley and Sons, Inc. 2004
- [4] Rainardi V., *Building a data warehouse with exmaples in SQL server*, Wydawnictwo Springer-Verlag New York, Inc. 2008
- [5] Alfred V. Aho, Ravi Sethi, Jeffrey D. Ullman: *Kompilatory*, Wydawnictwa Naukowo-Techniczne, Warszawa 2002
- [6] <http://edu.pjwstk.edu.pl/wyklady/hur/scb/>
- [7] http://etl-tools.info/pl/bi/hurtownia_danych_schemat-gwiazdy.htm
- [8] http://dbs.informatik.uni-halle.de/sqllint/semerr_techrep.pdf
- [9] http://en.wikipedia.org/wiki/Chomsky_hierarchy
- [10] http://pl.wikipedia.org/wiki/Hierarchia_Chomsky'ego
- [11] http://en.wikipedia.org/wiki/Formal_grammar
- [12] <http://dinosaur.compilertools.net/>